

ikke et stigende Bidrag, det er et fast Beløb, der skal gaa til Københavns Kommune. Og nu er Forholdet endda det, at Københavns Kommune, saa vidt mig bekendt, staar over for den Mulighed, at den vil forhøje Lærernes Lønninger ved Skolerne, og hele Udvalget er da ogsaa enigt om at foreslaa, at det Tilskud, som skal gives, skal gøres anvendeligt til Forhøjelse af Lærerlønningerne, naar vedkommende Minister, som har stillet Ændringsforslaget — det er her Indenrigsministeren, der er Tale om — approberer noget saadant. Københavns Skolevæsen er nemlig ordnet ved Forordningen af 1844, og Københavns Kommune betaler fuldt ud selv sit Skolevæsen. De moderate foreslaa nu i Aar ligesom i 1895 at stemme denne Bestemmelse om de 170,000 Kr. ud. Jeg tror, at hvis dette Forslag blev fulgt, vilde det have den Følge, at der derved var sat en forsvarelig Stopper for, at vi overhovedet kunde faa en Skolelov. Det, at de Herrer foreslaa at udstemme de 170,000 Kr., vil kort og godt for deres Vedkommende sige: Vi ville ingen Skolelov have! Det er det eneste, man kan sige om den Ting, naar man gaar til Bunds i Sagen. Det have de Herrer ogsaa selv indrømmet ved deres Stilling i Fjor. I Fjor indbragtes Skolelovsforslaget her med de 170,000 Kr., og da var, saa vidt jeg ved, det ærede Medlem for Assens Ordfører for sit Parti ved denne Lejlighed. Han sagde, at han havde været mod de 170,000 Kr. tidligere, men Partiet var blevet overstemt her i Tinget; derfor havde de bøjet sig, og nu gik de med dertil. Det ærede Medlem sagde: Naar jeg desuagtet har givet det min Tilslutning i Slutningen af forrige Samling — nemlig i Fællesudvalget, under Fællesudvalgets Arbejde — er det, fordi jeg og mine Meningsfæller have villet tilkendegive, at vi loyalt have villet arbejde paa at bringe et positivt Resultat ud af vort Arbejde. Jeg mener, at den Stilling, det ærede Medlem saaledes stod paa i Fjor, var al Anerkendelse værd. Naar han nu indtager den modsatte Stilling, er det vel for at tilkendegive det modsatte, nemlig at han og hans Meningsfæller nu ikke loyalt ville arbejde paa at faa noget ud af Arbejdet.

Ja, saaledes er Stillingen, det viser sig her, at paa disse to Punkter, der ikke ere smaa Punkter, maa Flertallet staa og føre Krig til begge Sider. Dette forhindrer imidlertid ikke Flertallet fra at gentage det Tilbud, vi have gjort tidligere baade i Fællesudvalget og i Fjor, idet vi ønske at give Regeringen og det andet Ting Lejligh-

hed til at faa dette Tilbud ført igennem, saa at vi virkelig kunne faa en god og sund Skolelov i denne Samling, en Skolelov, som kan være til Gavn for Kommunerne og for Lærerne. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de stillede Ændringsforslag fra Flertallets og Udvalgets Side til Vedtagelse.

Scharling: Det foreliggende Lovforslag har jo foreligget i hele denne Rigsdagsperiode. Det blev forelagt straks i Efteraaret 1895 i Folketinget, og nu er dette Tings Mandater ved at udløbe, uden at det endnu er lykkedes at gennemføre Lovforslaget. Det maa da anses for i høj Grad ønskeligt, at dette maa lykkes i den tilbagestaaende korte Del af denne Rigsdagsperiode, og Højre her i Tinget har i den foreliggende Betænkning, det tror jeg at turde sige, givet sit Ønske derom et saa klart og utvetydigt Udtryk, som det vel er muligt. At Lovforslaget har haft saa vanskeligt ved at vinde frem og trænge igennem, er jo saa meget mere besynderligt, som man fra begge Tings Side straks i første Samling udtalte sin Anerkendelse af de Hovedformaal, som det sigtede paa, og tillige af den Maade, hvorpaa disse søgtes gennemførte. Det udtales i Folketingets Betænkning af Februar 1896, at Formaålet var at indrette Folkeskolen saaledes, at den kan byde Børnene en fyldigere og bedre Undervisning end hidtil. I denne Henseende havde det foreliggende Lovforslag i to væsentlige Punkter taget klart og bestemt Sigte. Det ene var Bestemmelsen om Nedgang i Børnetallet i Forbindelse med fyldigere Bestemmelser om Undervisningsplanen, og det andet var Punktet om en Forbedring af Lærerlønningvilkårene for derved at skaffe bedre Kræfter til Stede og gøre Lærerne selv mindre trykkede i deres Gerning, saa de med større Liv og Friskhed kunde tage sig af den. Man udtalte, at Lovforslaget i det væsentlige havde truffet det rette i disse Punkter. En lignende Udtalelse fremkom i Lands tingets Betænkning af Marts s. A., hvor man ligeledes fremhævede disse to Hovedformaal, en Formindskelse af det Børneantal, der maatte undervises af een Lærer, og en Forbedring af Lærerlønningerne og Avancementsforholdene. Det er disse Reforme, der ere paatrængende nødvendige, siges der, hvorhos det menes, at det heller ikke vil være vanskeligt at opnaa Enighed om dem. Naar det desuagtet ikke er lykkedes at naa til Enighed, uagtet man altsaa fra begge Sider har